Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 11. 2024, sp. zn. 4 Tdo 970/2024, ECLI:CZ:NS:2024:4.TDO.970.2024.1

Číslo: 42/2025

Právní věta:

Kamerový záznam zachycující určitý skutkový děj včetně osoby podezřelé ze spáchání trestného činu pořízený na místě veřejnosti přístupném soukromým subjektem zásadně nepředstavuje procesně nepoužitelný důkaz ve smyslu dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho druhé variantě. Je však třeba hodnotit důvody pořízení takového záznamu a intenzitu zásahu do ochrany soukromí osoby, kterou kamerový záznam zachycuje (viz rozhodnutí pod č. 7/2008 a č. 22/2010 Sb. rozh. tr.).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 27.11.2024

Spisová značka: 4 Tdo 970/2024

Číslo rozhodnutí: 42

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokazování, Důkaz, Důvody dovolání

Předpisy: § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.
§ 89 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného A. T. podané proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 7. 2024, sp. zn. 55 To 93/2024, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 3 T 126/2023.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 21. 12. 2023, sp. zn. 3 T 126/2023 (dále jen „soud prvního stupně“), byl obviněný A. T. (dále jen „obviněný“, popř. „dovolatel“) uznán vinným zločinem vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku (ad 1) a přečinem nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) tr. zákoníku (ad 2), kterých se dopustil podle skutkových zjištění tím, že (1) dne 23. 4. 2023 v době od 20:25 hodin do 20:35 hodin v Liberci před bytovým domem na adrese XY po předchozí vzájemné slovní rozepři, při níž po ní chtěl, aby se s ním

bavila a odpověděla mu, a poté, co poškozená L. D. vytáhla z kapsy svého oděvu svůj mobilní telefon zn. iPhone Xs Gold, 256 GB a vytočila tel. číslo Policie České republiky, Obvodního oddělení Vápenka, přistoupil k L. D., o které věděl, že v té době byla v 3. měsíci těhotenství a opětovně po ní požadoval, aby ho poslouchala a přestala telefonovat, strkal do ní tělem a následně jí mobilní telefon vytrhl z ruky, s tím, že jí ho vrátí, až mu vysvětlí proč s ním nemluví, (2) dne 8. 5. 2023 v době mezi 16:00 a 17:00 hodinami v Liberci po ulici XY ve směru na XY řídil motorové vozidlo VOLKSWAGEN SHARAN, registrační značky XY, pod křižovatkou s ulicí XY objel nástupní ostrůvek tramvajové zastávky MHD XY, prudce se rozjel ulicí XY směrem na ulici XY, pod nástupním ostrůvkem strhl řízení doleva a prudce se rozjel v kolizním směru vůči vozidlu VOLKSWAGEN TOURAN, registrační značky XY, jedoucímu po ulici XY ve směru k XY, v úmyslu vyvolat v posádce vozidla obavy z možné kolize, konkrétně v poškozeném V. D., který vozidlo řídil, a v poškozené L. D., o níž obviněný věděl, že v té době byla v 5. měsíci těhotenství, a své vozidlo až na poslední chvíli těsně před vozidlem poškozených prudce zastavil, čímž zabránil střetu vozidel, přičemž tento manévr byl objektivně způsobilý vzbudit obavu poškozených o jejich život a zdraví.

2. Za uvedené trestné činy uložil soud prvního stupně obviněnému podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců. Pro výkon uloženého trestu obviněného podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku dále obviněnému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 1 roku.

3. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozenou L. D. s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

4. Proti rozsudku soudu prvního stupně podali obviněný a státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci odvolání. Obviněný směřoval podané odvolání do výroku o vině a trestu. Státní zástupkyně podala odvolání v neprospěch obviněného, které směřovala do výroku o vině pod bodem 1 rozsudku soudu prvního stupně. O podaných odvoláních rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „odvolací soud“, popř. „soud druhého stupně“), tak, že rozsudkem ze dne 9. 7. 2024, sp. zn. 55 To 93/2024, podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek zrušil ve výroku o vině pod bodem 1, ve výroku o trestu a ve výroku, kterým byla poškozená odkázána s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na občanskoprávní řízení. Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. odvolací soud nově rozhodl tak, že obviněného uznal vinným zvlášť závažným zločinem loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku na skutkovém základě spočívajícím v tom, že dne 23. 4. 2023 v době od 20:25 hodin do 20:35 hodin v Liberci před bytovým domem na adrese XY po předchozí vzájemné slovní rozepři, při které L. D. držela v ruce u ucha mobilní telefon iPhone Xs Gold, a telefonovala na Policii České republiky, Obvodní oddělení Vápenka, přistoupil k ní v úmyslu ji mobilní telefon vzít, oběma rukama ji zezadu chytil kolem ramen, přitiskl se na ni a silou celým jejím tělem cloumal a přes odpor poškozené ji mobilní telefon vytrhl z ruky a z místa s ním odešel.

5. Za tento zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku a za přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) tr. zákoníku, který zůstal pod bodem 2 v napadeném rozsudku nedotčen, uložil odvolací soud obviněnému podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců. Pro výkon uloženého trestu obviněného podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 73 odst. 1, 4 tr. zákoníku dále obviněnému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 1 roku. Podle § 229 odst. 1 tr. ř. odkázal poškozenou L. D. s jejím nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti rozsudku odvolacího soudu ze dne 9. 7. 2024, sp. zn. 55 To 93/2024, podal obviněný prostřednictvím obhájce dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř., neboť rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy a napadený rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

7. Ve vztahu k naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolatel uvádí, že tento citovaný dovolací důvod se dotýká vad, ke kterým došlo v procesu dokazování, přičemž poté blíže rozvádí naplnění jednotlivých variant tohoto zvoleného dovolacího důvodu. Následně ve vztahu k jeho naplnění uvádí, že má za to, že rozhodná skutková zjištění jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech, konkrétně zpochybňuje, zda bylo možno kamerový záznam na č. l. 82 spisového materiálu, který byl proveden jako důkaz v rámci hlavního líčení, použít v daném trestním řízení jako důkaz.

8. Vyslovuje přesvědčení, že aby bylo možno vůbec použít kamerový záznam jako důkaz v trestním řízení, musí být splněno několik zákonných podmínek, které ovšem v dané věci splněny nebyly. Předně namítá tzv. informovaný souhlas, neboť pokud je kamera umístěna na veřejně přístupném místě, musí být jasně označena podle nařízení o ochraně osobních údajů, aby lidé věděli, že jsou monitorováni. Toto nebylo v dané věci splněno, protože majitel si kameru na dům umístil z důvodu obav před zloději, avšak tuto neoznačil. Proto tento kamerový záznam není v trestním řízení použitelný. Dále obviněný rozsáhle zpochybňuje kvalitu pořízeného záznamu a tvrdí, že na záznamu ho nelze identifikovat, protože muži není vidět do obličeje, záznam je nekvalitní a roztřesený a není z něj patrno, že by s poškozenou cloumal, aby získal mobilní telefon. Není ani zřejmé, že záznam nebyl nějak upravován. Nebylo rovněž zkoumáno, zda záznamové zařízení bylo spolehlivé a zda s ním nebylo možno snadno manipulovat. Akcentuje také, že záznamy by měly být uloženy bezpečně a chráněny před neoprávněným přístupem a měla by být zaznamenávaná doba i datum nahrávání.

9. Dále dovolatel poukazuje na to, že pokud kamerový systém zaznamenává lidi, tak musí být provozován v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů, což se v dané věci nestalo. Proto se domnívá, že předmětný záznam nesplňuje podmínky, aby s ním mohlo být nakládáno jako s důkazem použitelným v trestním řízení. Přesto soudy k tomuto kamerovému záznamu jako k důkazu přistupovaly a použily ho při prokázání jeho viny, resp. vycházely primárně z tohoto kamerového záznamu. Soudy při hodnocení zmíněného důkazu nevzaly v úvahu nedotknutelnost soukromí osoby a právo na ochranu soukromého života vyplývající z čl. 7 a 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), které v zákonné rovině rozvádí občanský zákoník v § 86. Ze všech shora uvedených důkazů proto obviněný uzavírá, že skutková zjištění soudů nižších stupňů jsou založena na procesně nepoužitelném důkazu.

10. – 13. Nejvyšší soud reprodukoval další námitky obviněného, směřující proti právní kvalifikaci skutku, v němž byl shledán zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku.

14. Současně obviněný podal návrh na přerušení výkonu trestu odnětí svobody podle § 265o odst. 1 tr. ř., neboť je ve výkonu trestu odnětí svobody a neprodleným výkonem trestu hrozí závažná, a především nevratná újma na jeho základních právech.

15. Závěrem podaného dovolání pak obviněný navrhuje, aby dovolací soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 7. 2024, sp. zn. 55 To 93/2024, a podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil také další rozhodnutí obsahově na zrušené rozhodnutí navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby odvolacímu

soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu projednal a rozhodl, pokud nebude moci dovolací soud rozhodnout ve věci sám postupem podle § 265m tr. ř.

16. K dovolání obviněného se dne 16. 10. 2024 pod sp. zn. 1 NZO 765/2024 vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“). Nejprve zrekapitulovala průběh řízení před soudy nižších stupňů, jaké uplatnil obviněný dovolací důvody a v čem spatřuje jejich naplnění. Následně konstatovala, že obviněný ve velké části opakuje obhajobu, kterou uplatnil před soudy nižších stupňů (nesprávné hmotněprávní posouzení) a zčásti pak uplatňuje námitky nové, týkající se procesní nepoužitelnost provedených důkazů.

17. Státní zástupkyně poté rozvádí obecné předpoklady naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž vzhledem ke konkrétním námitkám považuje za primární se vypořádat s otázkou procesní použitelnosti kamerového záznamu. K této argumentaci pak uvádí, že z obsahu jí dostupného listinného materiálu není zřejmé, kdo a za jakých okolností předmětný kamerový záznam poskytl, kdo je vlastníkem kamery a zda vůbec tato osoba porušila svým jednáním povinnosti vyplývající ze zákona č. 101/2019 Sb., o ochraně osobních údajů, jak namítá obviněný. Proto státní zástupkyně vychází z obsahu podaného dovolání, ze kterého se podává, že kamerový záznam byl pořízen majitelem nemovitosti, na které měl kameru umístěnou.

18. Následně připouští, že právní úprava použitelnosti obrazových, zvukových nebo jiných záznamů předložených osobami odlišnými od orgánů činných v trestním řízení absentuje, neboť na tyto důkazy nelze použít, a to ani analogicky, úpravu týkající se orgánů činných v trestím řízení (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2008, sp. zn. 5 Tdo 229/2008). Samotná použitelnost těchto záznamů předložených soukromou osobou ovšem vyplývá z dikce ustanovení § 89 odst. 2 tr. ř., podle kterého „za důkaz může sloužit vše, co může přispět k objasnění věci“. Tento závěr odpovídá i judikatuře (viz např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. II. ÚS 143/06).

19. Připouští ovšem, že na přípustnost těchto důkazů je nutno aplikovat test proporcionality, který se podle Ústavního soudu skládá ze 3 kroků: 1) vhodnost, 2) potřebnost a 3) proporcionalita, a to v modifikované podobě. První krok vhodnosti bude zpravidla při provádění důkazů soukromou nahrávkou vždy naplněn, neboť připuštěním tohoto důkazů je *a priori* sledován legitimní cíl, kterým je objasnění spáchané trestné činnosti. Při druhém kroku musí být zkoumáno, zda provedení tohoto důkazního návrhu je potřebným důkazem ve vztahu k základnímu právu. Při třetím kroku je zapotřebí zvažovat, zda je újma na základním právu přiměřená vazbě na zamýšlený cíl v podobě objasnění spáchané trestné činnosti a potrestání pachatele (tzv. proporcionalita v užším smyslu). V rámci tohoto kroku bude základním kritériem poměřování práv a zájmů, které se ve veřejné a soukromé sféře střetávají.

20. Podle státní zástupkyně na projednávaný případ dopadají závěry prezentované v odůvodnění usnesení Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2425/09, z nichž mimo jiné vyplývá, že „Při posuzování námitky porušení práva na soukromí pořízením uvedeného záznamu lze dát za pravdu stěžovateli, že monitorování veřejného místa kamerou a následné pořízení trvalého záznamu spadá pod ochranu poskytovanou článkem 10 Listiny a článkem 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen ‚Úmluva´). Obecně je pro účely hodnocení, zda došlo k nedovolenému zásahu do soukromí ze strany orgánů veřejné moci, nutno zkoumat, zda byla zaznamenána soukromá záležitost či veřejná událost a zda byl získaný materiál určen pro omezené použití či měl být dostupný široké veřejnosti (srov. odst. 58. rozsudku Evropského soudu pro lidská práva P. G. a J. H. proti Spojenému království ze dne 25. 9. 2001, č. 44787/98, dostupný na http://echr.coe.int). Běžné použití bezpečnostních kamer samo o sobě, ať na ulici, nebo v prostorách jako nákupní centrum nebo policejní stanice, kde slouží legitimnímu a předvídatelnému účelu, není problematické z pohledu čl. 8 odst. 1 Úmluvy (srov. odst. 40. rozsudku Perry proti Spojenému království ze dne 17. 7. 2003, č. 63737/00). Uvedené závěry jsou plně aplikovatelné na stěžovatelovu

věc, neboť poškozený instalováním průmyslové kamery na veřejném místě sledoval legitimní cíl, tj. ochranu svého majetku a odhalení pachatele trestného činu, který by se jej osobně dotýkal. Pořízený záznam byl pak využit jen pro nezbytně nutný účel (prokázání viny stěžovatele v trestním řízení) a nebyl nijak zneužit, např. veřejným zpřístupněním záznamu, znevažováním stěžovatele ve sdělovacích prostředcích apod. Lze tedy uzavřít, že instalace průmyslové kamery a záznam jejím prostřednictvím získaný nenaplňuje znaky porušení stěžovatelova ústavně zaručeného práva na ochranu soukromí.“.

21. Státní zástupkyně akcentuje, že pokud obviněný namítá nepoužitelnost pořízených kamerových záznamů z důvodů porušení právní úpravy o ochraně osobních údajů, trestní řád neobsahuje žádnou kategorizaci takových vad vyjma získání důkazů nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení, a proto bude nutno nepoužitelnost důkazů dovozovat výkladem v každém případě zvlášť. V tomto směru zdůrazňuje, že ze shora citovaného rozhodnutí vyplývá, že porušení oznamovací povinnosti by mohlo být přestupkem podle zákona o ochraně osobních údajů, nelze je však hodnotit jako porušení právního předpisu takové závažnosti, že by toto mělo za následek absolutní nepoužitelnost takového důkazu.

22. Podle státní zástupkyně pro posouzení soukromého záznamu jako přípustného důkazu je rozhodující také povaha konkrétního trestného činu a význam zájmu, který je chráněn příslušnou skutkovou podstatou. Zásahy do základního práva v podobě ochrany soukromí jedince by tedy neměly být nepřiměřené povaze stíhaného trestného činu. Z pohledu shora naznačených východisek je podle státní zástupkyně zřejmé, že předmětný kamerový záznam, který zjevně zachytil veřejný prostor, není důkazem nepřípustným. Akcentuje, že obviněný byl stíhán za trestný čin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, jehož objektem je ochrana svobody rozhodování a ochrana majetku. Uvedený trestný čin spadá do kategorie zvlášť závažných zločinů, u kterých je zájem státu, ale i veřejnosti na jejich objasnění a spravedlivém potrestání jejich pachatelů v zásadě vyšší než v případě méně závažné trestné činnosti.

23. Rovněž námitky obviněného, že z kamerového záznamu nevyplývá a ani v řízení nebylo prokazováno vlastnictví mobilního telefonu poškozené a že na tomto záznamu není zachyceno, že to byl právě on, kdo užil násilí či pohrůžky násilí vůči poškozené, z čehož dovozuje existenci zjevného rozporu mezi skutkovými zjištěními a provedeným dokazování, nepovažuje za důvodné. Podle státní zástupkyně jen obviněný vyjadřuje nesouhlas se způsobem hodnocení provedených důkazů soudy. Navíc pořízený kamerový záznam není jediný důkaz, neboť jak již konstatoval odvolací soud (viz body 10 a 11), tak koresponduje s výpovědí poškozené.

24. Státní zástupkyně poté poukazuje na obecná východiska naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho první variantě, přičemž uzavírá, že argumentaci obviněného je nutno vyhodnotit jako skutkovou polemiku se závěry soudů nižších stupňů, takže nemůže naplňovat zvolený dovolací důvod. Nad rámec shora uvedeného v obecné rovině uvádí, že skutková zjištění nejsou v žádném, natož to v zjevném rozporu s provedenými důkazy.

25. – 29. Nejvyšší soud dále reprodukoval vyjádření státní zástupkyně k obviněným tvrzenému naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., resp. k námitkám týkajícím se právní kvalifikace, s nimiž se neztotožnila.

30. Podle státní zástupkyně pak dovolání obviněného zčásti uplatněným dovolacím důvodům neodpovídá, zčásti je zjevně neopodstatněné.

31. Závěrem proto státní zástupkyně navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl v neveřejném zasedání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Současně vyslovuje souhlas podle § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř., aby Nejvyšší soud v neveřejném zasedání učinil jiné než navrhované

rozhodnutí. Navrhovaná forma rozhodnutí pak činí bezpředmětným rovněž požadavek dovolatele na přerušení výkonu trestu, neboť pro takové rozhodnutí nejsou splněny zákonné podmínky.

32. K podanému vyjádření státní zástupkyně se vyjádřil obhájce obviněného. Nesouhlasí s jejím závěrem, že předmětný kamerový záznam je důkazem přípustným. Podle obviněného státní zástupkyně toliko rekapituluje obecné předpoklady použití kamerového záznamu pořízeného soukromou osobou, aniž by ovšem blíže své úvahy rozvedl. Dále se vyjadřuje k otázce vlastnictví předmětného mobilního telefonu, přičemž nesouhlasí s tím, že by snad v podaném dovolání řádně neobjasnil otázku vlastnictví předmětného mobilního telefonu. V tomto směru pak opětovně rozvádí předpoklady naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

33. Následně se vyjadřuje k argumentaci státní zástupkyně stran naplnění skutkové podstaty zvlášť závažného zločinu podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, což bylo dále reprodukováno.

III.
Přípustnost dovolání

34. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že je dovolání obviněného přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.], bylo podáno osobou oprávněnou prostřednictvím obhájce, tedy podle § 265d odst. 1 písm. c) tr. ř. a v souladu s § 265d odst. 2 tr. ř., přičemž lhůta k podání dovolání byla ve smyslu § 265e tr. ř. zachována, a splňuje i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

IV.
Důvodnost dovolání

35. Protože dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným naplňují jím uplatněné zákonem stanovené dovolací důvody, jejichž existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

36. – 40. Nejvyšší soud předložil obecný výklad týkající se dovolacího řízení a uplatněných dovolacích důvodů.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

41. Jak již bylo konstatováno, obviněný uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., a to konkrétně v jeho druhé alternativě, přičemž namítá, že rozhodná skutková zjištění určující pro naplnění zvlášť závažného zločinu loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech. Podle dovolatele totiž skutková zjištění v rozhodující míře vycházejí z kamerového záznamu, který je ovšem procesně nepoužitelný. Předmětná argumentace je podřaditelná pod zvolený dovolací důvod, ovšem Nejvyšší soud ji shledal zjevně neopodstatněnou.

42. Předně je třeba uvést, že tuto námitku obviněný v rámci řízení před soudy nižších stupňů neuplatnil, poprvé jí uplatnil až v rámci řízení o mimořádném opravném prostředku, takže na tuto námitku rozhodnutí soudů nižších stupňů nijak nereaguje. Nejvyšší soud tedy na zmíněnou argumentaci musí reagovat toliko z pohledu tvrzených pochybení, aniž by bylo postaveno najisto, že tvrzená pochybení uvedená v dovolání jsou reálná.

43. Nejvyšší soud považuje za vhodné nejprve se obecně zabývat tím, co může sloužit jako důkaz. V tomto směru je nutno odkázat na ustanovení § 89 odst. 2 tr. ř., podle kterého může za důkaz sloužit vše, co může přispět k objasnění věci. Limitem této, na první pohled neomezené, formulace musí být zásady trestního práva procesního, čili zásada zákonnosti trestního řízení, jakož i zásady další, které naplňují obsah principu spravedlivého procesu (např. presumpce neviny aj.), spolu s výkladem

dalších ustanovení trestního řádu, které jsou příkladmo vyjmenované např. v komentáři k trestnímu řádu, viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až §156. Komentář. 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, § 89 odst. 2 tr. ř. Svým způsobem „cílovou" zásadu v tomto kontextu pak představuje zásada uvedená v § 2 odst. 5 tr. ř., tedy zásada zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (viz nález Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2003, sp. zn. III. ÚS 623/2000). Současně také, pokud se jedná o využití zajišťovacích institutů, kterými je zasahováno do ústavně zaručených práv obviněných, musí být respektována i zásada vyjádřená v § 2 odst. 4 tr. ř., tj. intenzivní šetření práv a svobod zaručených Listinou, jakožto součásti ústavního pořádku České republiky, respektování práva na spravedlivý proces a zasahování do práv osob, jichž se úkony týkají jen v odůvodněných případech, na základě zákona a v nezbytné míře (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2014, sp. zn. 6 Tz 14/2014, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. 8 Tdo 686/2018).

44. Z dikce ustanovení § 89 odst. 2 tr. ř. tedy vyplývá, že žádný druh důkazního prostředku nelze vyloučit s výjimkou případů upravených v § 89 odst. 3 tr. ř., který upravuje určité výjimky z tohoto pravidla. Jinak vyjádřeno, žádný druh důkazního prostředku nelze předem vyloučit, kromě případů, v nichž přímo z trestního řádu (nebo i z jiného právního předpisu) vyplývá nepřípustnost určitého důkazního prostředku, postupu nebo úkonu, resp. kde lze dovodit jeho nepřípustnost z některých souvislostí a za určitých okolností (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až §156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1336.). Ustanovení § 89 odst. 3 tr. ř. stanoví, že se důkaz získaný nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení nesmí použít v řízení s výjimkou případu, kdy se použije jako důkaz proti osobě, která se takového donucení nebo hrozby dopustila. Důkaz získaný nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení je tedy absolutně neúčinný, tj. tuto jeho vadu nelze odstranit a v trestním řízení jej zásadně nelze použít, vyjma již uvedeného případu. V tomto smyslu jde o jedinou výjimku z použitelnosti nezákonně vynuceného důkazu. Jinak je nezákonně vynucený důkaz nepoužitelný bez ohledu na skutečnost, zda svědčí ve prospěch, či v neprospěch obviněného, a nezáleží ani na tom, zda byl vyhledán, opatřen a proveden orgánem činným v trestním řízení, nebo vyhledán, předložen či navržen některou ze stran. Nezákonně vynucený důkaz je nepoužitelný rovněž bez ohledu na to, ve které fázi jeho získávání došlo k nezákonnému donucení nebo hrozbě donucením, tedy zda se tak stalo při vyhledávání důkazu, při jeho opatřování nebo při jeho provádění. Otázku, zda byl určitý důkaz získán nezákonným donucením nebo hrozbou takového donucení, řeší každý orgán činný v trestním řízení samostatně, konečné rozhodnutí v tomto směru pak přísluší soudu (viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až §156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 1347.).

45. V posuzované věci jde fakticky o použitelnost důkazu, který byl pořízen soukromou osobou, tedy nikoliv orgány činnými v trestním řízení. Obecně lze připustit, že současná právní úprava výslovně neupravuje použitelnost obrazových, ale i např. zvukových záznamů, které byly pořízeny a předloženy osobami odlišnými od orgánů činných v trestním řízení. Současně není ani výslovně upraveno vyhledávání, opatřování a předkládání takových záznamů. Z pohledu těchto závěrů je třeba uvést, že použitelnost takových obrazových záznamů, tedy pořízení obrazového záznamu soukromou osobou, který je následně použit jako důkazní prostředek, vyplývá z obecné formulace § 89 odst. 2 tr. ř., který upravuje, co může v trestním řízení sloužit jako důkaz. Jinak vyjádřeno, pořízení obrazového záznamu soukromou osobou tedy není *a priori* nepřípustným důkazem (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. II. ÚS 143/06, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2017, sp. zn. II. ÚS 4201/16, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 5. 2007, sp. zn. 5 Tdo 459/2007, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 7 Tdo 476/2017). Současně je ovšem třeba mít za to, že nikoliv každý kamerový záznam, popř. zvukový záznam pořízený soukromou osobou lze vždy v rámci trestního řízení použít jako důkaz. Posouzení otázky, zda je takový kamerový záznam pořízený soukromou osobou či není v daném případě použitelný jako důkaz v trestním řízení, bude vždy věcí konkrétního trestního řízení a situace, za níž má být uvedená informace užita, včetně toho, jakým byl primární důvod pořízení tohoto kamerového záznamu.

46. Na přípustnost důkazu (v tomto případě kamerového záznamu pořízeného soukromou osobou) je tedy nutno vždy aplikovat test proporcionality, který byl již v minulosti formulován Ústavním soudem např. ve vztahu ke zvukovým záznamům pořízeným soukromými osobami (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 12. 2014, sp. zn. II. ÚS 1774/14, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2017, sp. zn. 7 Tdo 476/2017. Test proporcionality se skládá ze tří kroků: a) vhodnost, b) potřebnost, c) přiměřenost. Je tomu tak proto, že v případě pořízení kamerových, popř. zvukových záznamů nelze aplikovat ustanovení trestního řádu upravující pořízení zvukových či obrazových záznamů orgány činnými v trestním řízení (viz např. § 88 a § 88a tr. ř. nebo § 158d tr. ř.)., a to ani analogicky (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2023, sp. zn. 4 Tdo 1133/2022).

47. Lze mít za to, že první krok testu proporcionality, tj. vhodnost neboli schopnost dosáhnout sledovaného legitimního cíle, bude při provedení důkazu soukromou nahrávkou téměř vždy naplněn, neboť připuštěním tohoto důkazu je *a priori* sledován legitimní cíl, kterým je objasnění trestné činnosti. Prostor k pochybnostem však ponechává druhý a třetí krok testu proporcionality. Při druhém kroku musí orgány činné v trestním řízení pečlivě zkoumat, zda je provedení důkazu pomocí zvukového nebo obrazového záznamu předloženého stranami potřebným důkazním návrhem ve vztahu k základnímu právu. Důkaznímu návrhu stran bude možné vyhovět jen tehdy, bude-li použit důkaz, který je k základnímu právu dotčené osoby nejšetrnější v porovnání s ostatními prostředky, umožňujícími získat informace potřebné pro objasnění trestné činnosti. Při třetím kroku testu proporcionality je zapotřebí zvažovat, zda je újma na základním právu přiměřená ve vazbě na zamýšlený cíl v podobě objasnění trestné činnosti a potrestání jejích pachatelů (tzv. proporcionalita v užším smyslu). V rámci tohoto kroku bude základním kritériem poměřování chráněných práv a zájmů, které se ve veřejné a soukromé sféře střetávají (viz TIBITANZLOVÁ, A., ZAORALOVÁ, P. K použitelnosti soukromých záznamů jako důkazu v trestním řízení. Bulletin advokacie, 2023, č. 9, s. 14–23).

48. Tedy při aplikaci testu proporcionality z pohledu druhého a třetího kroku je nutno vzít v úvahu, zda se jedná o samostatný důkaz usvědčující pachatele ze spáchané trestné činnosti, či zda má soud k dispozici i jiné důkazy, zda předmětem kamerového záznamu byla zaznamenána soukromá či veřejná událost; zda byl získaný materiál určen pro omezené použití, či měl být dostupný široké veřejnosti; povaha konkrétního trestného činu, pro který je vedeno trestní stíhání, a význam zájmu, který je chráněn skutkovou podstatou trestného činu; zda byl záznam pořízen bez souhlasu, nebo se souhlasem nahrávané osoby; zda byl provedením záznamu sledován legitimní cíl, nebo jím byl sledován cíl jiný; zda byl záznam využit jen pro nezbytně nutný účel, nebo byl zneužit; zda se záznam týká výlučně trestné činnosti, která má být jeho obsahem prokázána, nebo zda zachycuje i jiné soukromé události (viz TIBITANZLOVÁ, A., ZAORALOVÁ, P. K použitelnosti soukromých záznamů jako důkazu v trestním řízení. Bulletin advokacie, 2023, č. 9, s. 14–23).

49. Z pohledu shora naznačených východisek je třeba uvést, že požadavek na vhodnost neboli schopnost dosáhnout sledovaného legitimního cíle použitím kamerového záznamu pořízeného soukromou osobou jako důkazů byl naplněn, neboť připuštěním tohoto důkazu byl *a priori* sledován legitimní cíl, kterým bylo objasnění trestné činnosti. V tomto směru nelze pominout, že obviněný byl stíhán za zvlášť závažný zločin loupeže podle § 173 odst. 1 tr. zákoníku, tedy za trestný čin proti svobodě rozhodování, ale i majetku, který primárně chrání základní práva a svobody zakotvené v čl. 7, 8 a 11 Listiny. Typovou nebezpečnost tohoto trestného činu pak vyjadřuje i trestní sazba, přičemž za tento trestný čin lze uložit trest odnětí svobody od 2 do 10 let, takže i z hlediska trestní sazby se jedná o závažnou formu trestné činnosti (viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 803/2009 nebo usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 143/06).

50. Pokud se týká dalších dvou shora naznačených požadavků, je nezbytné akcentovat, že předmětný kamerový záznam nepředstavoval jediný samostatně stojící důkaz svědčící o vině obviněného. V tomto směru je třeba uvést, že obviněný jistým způsobem pomíjí důkazní situaci v této věci. Závěr o

vině obviněného nebyl totiž založen jen a výlučně na tomto předmětném kamerovém záznamu. Není pochyb o tom, že soud prvního stupně při vyslovení závěru o vině obviněného předmětným skutkem, byť zvolil jinou právní kvalifikaci, vycházel primárně z výpovědi poškozené, ale i dalších důkazů, neboť kromě předmětného kamerového záznamu vycházel i z výpovědi svědka Ř., ale i listinných důkazů (viz bod 12 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně). Jinak vyjádřeno, soudy nepovažovaly daný kamerový záznam za jediný usvědčující důkaz, za tento naopak považovaly výpověď poškozené, když právě kamerový záznam považovaly za další důkaz, který její výpověď s dalšími provedenými důkazy verifikuje.

51. Současně vzal Nejvyšší soud v úvahu, za jakých okolností byl předmětný záznam pořízen. Není totiž pochyb o tom, že kamerový záznam zachycoval místo veřejnosti přístupné, tedy prostor před prodejnou společnosti XY. Již z umístění kamery, tedy na provozovně, lze dovodit, že tato primárně sloužila k ochraně provozovatele předmětné nemovitosti. Jinak vyjádřeno, smyslem a důvodem pořízení kamerového záznamu nebyla primárně snaha o zasahování a sledování soukromí obviněného, ale ani jiných osob, nýbrž vzhledem k tomu, kde byla kamera umístěna, se jednalo o ochranu majetku. Není pochyb také o tom, že kamerový záznam měl sloužit jen k tomuto účelu, tedy nebyl veřejně přístupný, což nakonec netvrdí ani obviněný. Navíc obě kamery jsou zřetelně viditelné na fasádě provozovny, tedy jejich umístění není skryté. Nejvyšší soud z webového vyhledavače Google Maps, zjistil, že na fasádě domu, konkrétně na rozvodné skříni elektrického vedení je umístěno viditelné označení, že „Objekt je střežen kamerou“.

52. O tom, že předmětný kamerový záznam měl sloužit primárně k ochraně majetku, nikoliv k porušování soukromí jiných osob, svědčí nakonec i způsob, jakým se dostal do dispozice orgánů činných v trestním řízení. Z předloženého spisového materiálu je totiž zřejmé, že tento byl vydán nikoliv z vlastní iniciativy provozovatele prodejny XY, což by ovšem samo o sobě nevylučovalo možnost jeho použití jako důkazního prostředku, nýbrž na základě pátrání Policie České republiky, která bezprostředně po činu provedla ohledání místa činu, kdy šetření zaměřila i na prověření skutečnosti, zda neexistují kamerové záznamy z místa činu nebo v jeho blízkosti. Naznačený postup Policie České republiky podle Nejvyššího soudu odpovídal ustanovení § 158 odst. 3 tr. ř., podle kterého k objasnění a prověření skutečností důvodně nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, opatřuje policejní orgán potřebné podklady a nezbytná vysvětlení a zajišťuje stopy trestného činu, když seznam úkonů, které za tímto účelem může provádět, je demonstrativní (viz slovo „zejména“ v páté větě). V tomto směru nelze pominout, že předmětný záznam byl zajištěn Policií České republiky bezprostředně po činu.

53. Nejvyšší soud si je vědom toho, že pořízený kamerový záznam představuje zásah do práva obviněného na ochranu soukromí zakotveného v čl. 10 Listiny. V tomto směru lze odkázat na usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2425/09, podle kterého „Při posuzování námitky porušení práva na soukromí pořízením uvedeného záznamu lze dát za pravdu stěžovateli, že monitorování veřejného místa kamerou a následné pořízení trvalého záznamu spadá pod ochranu poskytovanou čl. 10 Listiny a článkem 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Obecně je pro účely hodnocení, zda došlo k nedovolenému zásahu do soukromí ze strany orgánů veřejné moci, nutno zkoumat, zda byla zaznamenána soukromá záležitost či veřejná událost a zda byl získaný materiál určen pro omezené použití či měl být dostupný široké veřejnosti (srov. odst. 58. rozsudku Evropského soudu pro lidská práva P. G. a J. H. proti Spojenému království ze dne 25. 9. 2001, č. 44787/98, dostupný na http://echr.coe.int). Běžné použití bezpečnostních kamer samo o sobě, ať na ulici, nebo v prostorách jako nákupní centrum nebo policejní stanice, kde slouží legitimnímu a předvídatelnému účelu, není problematické z pohledu čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. odst. 40. rozsudku Perry proti Spojenému království ze dne 17. 7. 2003, č. 63737/00)“.

54. Ochranu zakotvenou v čl. 7 a 10 Listiny pak dále rozvádí občanský zákoník, konkrétně

ustanovení § 86 a další. Podle něj nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy. Podle komentářové literatury ovšem součástí soukromí člověka zpravidla nejsou samotné informace o jeho pohybu na veřejně přístupných místech či ve veřejných prostorách, kde každý může být spatřen jinými, a to i pracovníky bezpečnostní služby prostřednictvím bezpečnostních kamer, neboť ve vztahu k těmto informacím existence rozumného očekávání na jejich utajení zpravidla nebývá. Tudíž ani běžné používání bezpečnostních kamer ve veřejných prostorách zpravidla nezakládá bez dalšího zásah do soukromí člověka (srov. například rozsudek ESLP ze dne 17. 7. 2003, 63737/00, Perry v. Spojené království, rovněž VS v Praze 1 Co 62/2003) [viz LAVICKÝ, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1−654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 358, marg. č. 26]. Stejný závěr lze vztáhnout i na veřejné prostory přístupné široké veřejnosti (např. silnice, chodníky).

55. Lze tedy uzavřít, že samotné pořízení kamerového záznamu osoby na místě veřejnosti přístupném soukromým subjektem nepředstavuje zásah do ochrany soukromí zakotvené v čl. 7 a 10 Listiny. Je ovšem třeba vždy velmi pečlivě hodnotit důvody pořízení tohoto kamerového záznamu a intenzitu zásahu do ochrany soukromí osoby, kterou kamerový záznam zachycuje. Zde je třeba opětovně zdůraznit, že jak již bylo konstatováno, že v dané věci byla zachycena veřejná událost (napadení jiné osoby na veřejnosti), nikoliv soukromá událost, a že kamerový záznam měl omezené použití (ochrana majetku), tedy nebyl určen pro širokou veřejnost a nebyl ani primárně určen ke sledování obviněného. Současně nelze pominout ani charakter trestné činnosti, pro kterou byl obviněný stíhán. Proto má Nejvyšší soud za to, že k tvrzenému zásahu do ochrany soukromí obviněného v předmětné věci nedošlo.

56. Pokud pak obviněný spatřuje nezákonnost pořízeného kamerového záznamu v tom, že na objektu nebylo vyznačeno a nebylo oznámeno, že se tam nachází kamera, považuje Nejvyšší soud za vhodné uvést následující. Předně je třeba zdůraznit, že ochrana osobních údajů vychází z nařízení o ochraně osobních údajů a zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů, a neobsahuje povinnost nahlásit umístění kamery soukromým subjektem Úřadu pro ochranu osobních údajů. Navíc jak bylo ověřeno, na předmětné provozovně bylo označeno, že tato je chráněna kamerovým záznamem. Nad rámec tohoto závěru je třeba uvést, že pokud by tomu tak nebylo, tak by bylo možno odkázat na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2010, sp. zn. IV. ÚS 2425/09, podle kterého „Nesplnění oznamovací povinnosti dle ustanovení § 16 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, nelze hodnotit jako porušení právního předpisu takové závažnosti, která by měla za následek absolutní neúčinnost důkazu získaného průmyslovou kamerou.“.

57. Stran namítané kvality pořízeného kamerového záznamu považuje Nejvyšší soud za nutné uvést, že tato námitka nemůže naplňovat tvrzenou nezákonnost předmětného kamerového záznamu. Obsahově tato námitka směřuje do způsobu hodnocení tohoto důkazu, takže se týká hodnocení tohoto důkazu soudy nižších stupňů. Zvolenou dovolací argumentací obviněný požaduje, aby Nejvyšší soud zcela akceptoval jeho způsob hodnocení důkazu. Taková námitka nemůže naplňovat nejen zvolený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., ale ani žádný jiný. Nad rámec tohoto závěru je třeba uvést, že není pochyb o tom, že kamerový záznam zachycuje obviněného a poškozenou, což nakonec ani obviněný v rámci hlavního líčení nezpochybňoval, a je z něj zřejmý průběh konfliktu.

58. Pokud obviněný zpochybňuje neporušenost kamerového záznamu, resp. otázku nemožnosti manipulace se záznamovým zařízením, je třeba uvést, že fakticky obviněný právně relevantní argumentaci neuvádí. Dovolatel toliko obecně uvádí, že záznam by neměl být upravován a že by mělo být zkoumáno, zda s ním není možno snadno manipulovat, aniž by snad uvedl či alespoň naznačil, že

takto tomu v dané věci bylo a z čeho tento závěr dovozuje. Takto obecně formulované námitky nemohou zakládat přezkumnou povinnost Nejvyššího soudu a dovolací soud se s nimi může vypořádat pouze obecně (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2015, sp. zn. 4 Tdo 330/2015), neboť Nejvyšší soud si nemůže dovolací argumentaci domýšlet či dotvářet. Dovolání je totiž mimořádný opravný prostředek a je možno ho podat jen z přesně stanovených dovolacích důvodů, když právně fundovanou argumentaci v rámci dovolacího řízení má zajistit právě povinnost podat dovolání prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. ř.). Proto toliko obecně lze uvést, že předmětný kamerový záznam byl v rámci hlavního líčení proveden jako důkaz, přičemž obviněný žádné námitky proti jeho obsahu neučinil, stejně tak neměl žádné námitky v tom směru, že by snad byl kamerový záznam zmanipulovaný. Navíc je třeba uvést, že dovolatel zcela pomíjí, že kamerový záznam nepředstavoval jediný usvědčující důkaz, tímto byla naopak podle soudu prvního stupně právě výpověď poškozené včetně dalších provedených důkazů.

59. Vzhledem ke shora naznačeným závěrům lze tedy uzavřít, že předmětný kamerový záznam nepředstavuje procesně nepoužitelný důkaz, takže dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. v jeho druhé variantě nebyl naplněn.

60. – 61. Nejvyšší soud se neztotožnil ani s dalšími předloženými námitkami, podřaditelnými pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

62. Vzhledem ke shora uvedenému dospěl Nejvyšší soud k závěru, že námitky, které uplatnil obviněný ve vztahu k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., se dílem s tímto uplatněným dovolacím důvodem míjí, dílem jsou zjevně neopodstatněné.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

63. – 70. Nejvyšší soud se vyjádřil k argumentaci, opírající se o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., které nepřisvědčil.

71. Nejvyšší soud tak shrnuje, že neshledal takové vady rozsudku odvolacího soudu, které by byly s to založit obviněným uplatněné dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř., ani jiné dovolací důvody jmenované v § 265b odst. 1 tr. ř.

V.
K návrhu na odklad výkonu napadeného rozhodnutí

72. Nejvyšší soud nepřehlédl, že obviněný ve svém podání současně navrhl, aby předsedkyně senátu dovolacího soudu odložila výkon rozsudku odvolacího soudu. K uvedenému návrhu Nejvyšší soud uvádí, že podle § 265o odst. 1 tr. ř. před rozhodnutím o dovolání může předsedkyně senátu Nejvyššího soudu (mimo jiné) odložit nebo přerušit výkon rozhodnutí, proti kterému bylo podáno dovolání. Vydání rozhodnutí o takovém podnětu však není obligatorní. Aplikace uvedeného ustanovení by případně přicházela v úvahu toliko tehdy, jestliže by argumentace obviněného s určitou vyšší mírou pravděpodobnosti mohla svědčit závěru, že jeho dovolání bude vyhověno. Předsedkyně senátu však důvody pro odklad či přerušení výkonu usnesení odvolacího soudu nezjistila, a z tohoto důvodu, aniž by bylo zapotřebí o podnětu obviněného rozhodnout samostatným rozhodnutím, mu nevyhověla a samostatným (negativním) výrokem nerozhodla.

VI.
Závěrečné zhodnocení Nejvyššího soudu

73. Nejvyšší soud uzavírá, že v trestní věci obviněného nezjistil podmínky pro svůj kasační zásah, protože dovolací argumentace obviněného zčásti neodpovídala jím uplatněným dovolacím důvodům,

ani žádnému jinému z dovolacích důvodů uvedených v § 265b odst. 1 tr. ř., a zčásti jim sice při jisté míře benevolence odpovídala, avšak jednalo se o argumentaci zjevně neopodstatněnou. Vzhledem k tomu, že na straně orgánů činných v trestním řízení nezjistil ani žádná pochybení, jež by byla s to přivodit závěr o porušení ústavně zaručeného práva obviněného na spravedlivý proces, Nejvyšší soud dovolání obviněného podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl, přičemž tak rozhodl v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání. Pokud jde o rozsah odůvodnění tohoto usnesení, odkazuje na ustanovení § 265i odst. 2 tr. ř., podle něhož „v odůvodnění usnesení o odmítnutí dovolání Nejvyšší soud jen stručně uvede důvod odmítnutí poukazem na okolnosti vztahující se k zákonnému důvodu odmítnutí“.